

[Brusvang]

kontrol med Danmarks deltagelse i NATO, og at CD som følge heraf ikke kan medvirke til gennemførelsen. Det sammenspil, som finder sted imellem regeringen og det udenrigspolitiske nævn, fungerer udmærket, og den kontrol, der er dér, er absolut tilstrækkelig.

I bemærkningerne fremfører man oven i købet det synspunkt, at det ville være ønskværdigt at få en kontrolmekanisme svarende til den ordning, man har med markedsudvalget. Det må jeg på det stærkeste tage afstand fra, idet jeg erindrer om, at det altid har været CDs opfattelse, at den ganske unikke magtposition, man har givet markedsudvalget, i virkeligheden er for vidtgående, og at den i mange tilfælde er ensbetydende med, at EF-samarbejdet og deltagelsen i EF-samarbejdet er blevet for kompliceret, en forsinkende procedure og lidt for bureaukratisk. Vi ønsker i hvert tilfælde ikke en sådan ordning indført på andre områder.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet mener, at forslaget er overflødigt og unødvendigt, og afviser det derfor.

Albrechtsen (VS):

Denne debat er en deprimerende oplevelse, og den bekræfter efter min opfattelse desværre det indtryk, som jeg også tror mange må have dannet sig, nemlig at viljen til at sikre den parlamentariske kontrol med sikkerhedspolitikken ikke alene er for ringe, men faktisk også er svindende i denne sag.

Da dette forslag var til behandling første gang, i foråret 1984, var der en klart tilkendegivet holdning fra socialdemokratiet og de radikale om, at den parlamentariske kontrol med sikkerhedspolitikken er overordentlig vigtig. Jeg skal blot tillade mig kort at citere, hvad hr. Søgaard dengang sagde, Folketings-tidende 1983-84, 2. samling, sp. 2786:

»Socialdemokratiet er enig med forslagsstillerne i, at vi i princippet må have den størst mulige åbenhed og den bedst mulige parlamentariske kontrol med beslutninger i forbindelse med vores deltagelse i NATO-samarbejdet.«

Det var jo kloge og rigtige ord, og hr. Søgaard fremhævede derpå i slutningen af samme tale netop det udenrigspolitiske nævns

rolle. Det radikale venstre fulgte i og for sig samme linje, endda i en yderligere udstrækning, og fremhævede også behovet for en styrkelse af det udenrigspolitiske nævns stilling.

Vi andre så naturligvis allerhelst en ordning på linje med den, der gælder for markedsudvalget. Men vi har også til hver en tid erklæret os villige til at diskutere, hvordan det ønske, der var fremført fra anden side, om en reel styrkelse af nævnets muligheder for at føre kontrol, kunne føres ud i livet.

Problemet er først og fremmest, at der er et forfærdeligt hemmelighedskræmmeri i det udenrigspolitiske nævns behandling af sagerne, og jeg er ganske enig med hr. Knud Damgaard i, at man klassificerer alt for meget. Men det er vel også det eneste punkt, hvor vi i dag kan sige at der er nået et fremskridt, idet jeg fornemmer, at der er et flertal for det synspunkt, at vi må have nedbragt antallet af klassificeringer.

Når vi ikke i foråret nåede at få udmøntet dette her i en konkret beslutning, skyldes det jo bl.a. at man i beretningen over forslaget fra et flertals side tilkendegav, at man endnu ikke var klar til at tage stilling til, hvordan forbedringen af kontrollen skulle ske. Der var bl.a. nogle spørgsmål, som ikke var blevet besvaret. Det er den ene årsag til, at vi genfremsætter dette forslag.

Den anden grund til, at vi genfremsætter dette forslag, er den udvikling, der er sket med den parlamentariske kontrol siden dengang. Vi må desværre konstatere, at det er gået skridt for skridt tilbage. Efter det, der skete i foråret, nemlig ambassadørernes godkendelse af FOFA-doktrinen, uden at sagen havde været forelagt det udenrigspolitiske nævn, skulle man ikke have forestillet sig, at noget sådant kunne være tilfældet. Vi var endda flere, der gennem forskellige spørgsmål til forsvarsministeren havde forsøgt at gøre forsvarsministeren opmærksom på, at der var et ønske om at få behandlet netop disse spørgsmål i nævnet, inden der skete en godkendelse i NATO.

Men hvad skete der? Vi kan i dagspressen læse, at der sker en godkendelse af FOFA – vejledningen kalder ministeren det, vi kalder det doktrinen, men det er ikke det afgørende; det afgørende er, at godkendelsen skete uden om nævnet.